

[Hanne Severinsen]

bejde, som Udenrigsministeriet gør på dette område. Vi tror, det er meget vigtigt, at der nu bliver opstillet nogle egentlige programmer, og at det bliver inkorporeret i den almindelige ulandshjælp og ikke blot bliver til nogle små kvindeprojekter, som måske nok er synlige, men som alligevel ikke batter så meget i det lange løb.

Vi vil godt anmelde, at vi er lidt kede af, at den kommende kvindekongress, som vi selv har været med til at støtte, og som vi selvfølgelig også synes er vigtig, lige akkurat kommer til at foregå i Beijing, som jo er et sted, hvor man i høj grad undertrykker kvinder, og hvor der foregår tvangsaborter og anden form for undertrykkelse. Det er på en måde et forkert signal at sende, at den skal afholdes dér. Jeg ved godt, at Danmark heller ikke har arbejdet for det, men vi burde måske i virkeligheden have modarbejdet det noget mere, og jeg vil godt anmelde, at vi i hvert fald synes, det havde været mere passende, hvis vi kunne have afholdt kongressen et andet sted.

Også når det gælder Østlandene, mener jeg, vi skal være aktive med hensyn til at understøtte kvindernes muligheder for at blive repræsenteret i det politiske liv. Efter at jerntæppet er faldet og de nye parlamenter er blevet dannet, viser det sig, at der næsten ingen kvinder er i dem. Dér kan vi f.eks. støtte ligestillingsarbejdet i CSCE, så i den henseende er vi helt på linje med, hvad regeringen lægger op til.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil starte med at sige fuldstændig det samme som Venstres ordfører, nemlig at sidste gang vi diskuterede ligestillingen, var vi nogenlunde tilfredse: Vi fik en rapport, der hed »Godt begyndt«, og troede vel egentlig, at vi på et tidspunkt kunne sige: Godt begyndt er halvt fuldenendt, men det kan vi altså ikke sige. Ligestillingsrådet har kaldt sin nye beretning »Vejen videre«. Det lyder tungt og møjsommeligt, og det er det altså også; det må vi se i øjnene. Der er ikke sket ret meget siden sidst, og det pauvre resultat kan vi så bare håbe bliver bedre i de kommende år.

Hvad er det egentlig, der er galt? Jo, det, der er galt, er jo, at kvindearbejdsløsheden er altomdinerende, at uligelønnen stadig væk er en realitet, og at kønssammensætningen inden for forskellige brancher stadig væk er sådan, at det

stort set er kvinderne, der er ansat i servicesektoren, i børne-, hospitals- og ældresektoren, og de er især nederst i hierarkiet, og det er også dem, der har de lave lønninger – selv om jeg må indrømme, at der jo også er den efterhånden så berømte kassedame, som har endnu mindre i løn, men det gør jo ikke sagen bedre.

Statsministeren lægger i sin tale vægt på, at der skal nogle holdningsændringer til, og det er jeg enig i. Hvis vi tager de udmærkede retningslinjer, vi har fået, for udpegning af mænd og kvinder til råd, nævn og kommissioner, kunne vi glæde os, da vi sidste gang havde forhandlinger om ligestillingshandlingsplaner. Da så det nemlig hæderligt ud. Der var kommet gode resultater ud af det.

Det kan man ikke sige denne her gang. Der er stort set ikke sket noget siden sidst, og det går sandelig ikke for godt. Det er, fordi der ikke bliver rekrutteret, om jeg så må sige, i underlaget af den gruppe, man kan udpege fra. Det er ikke specielt galt for statens vedkommende, staten gør det hæderligt, det er især organisationerne. Det er Dansk Arbejdsgiverforening og LO, vi skal have fat i, og det gælder også det kommunale og amtskommunale system.

Så er der også et vigtigt område som arbejdsministerens. I erhvervsområdeudvalgene, som er nogle vigtige centrale udvalg, står to tomme stole efter Dansk Arbejdsgiverforening, fordi de simpelt hen ikke kan udpege nogen, og det er der noget galt i, for så får vi de idelige dispensationer, og så er vi ikke kommet ud af stedet.

Jeg er af den mening, at man efterhånden bør sige, at dispensationen kan bruges en eller to gange, og så har de opbrugt kvoten for de kommende fem år, og så har de for resten tid til at finde ud af at få opgraderet nogle kvinder, så de kan udfylde de pladser, vi beder dem om at udfylde. Enten det, eller også skal vi slet ikke have nogen dispensationsregel, og det vil sige, at de ingen pladser får, medmindre de kan stille med både mænd og kvinder, når der skal ansættes på de dér pladser.

Af statsministerens tale kan det forstås, at arbejdsministeren nu ikke mener, der er mere at gøre med hensyn til lov om ligeløn. Det tror jeg er rigtigt. Jeg tror ikke, der lovgivningsmæssigt kan gøres mere dér.